

*SONJA HAGELSTAM*

## Samtal om *Budkavlen* – hågkomster från 1970–1990-talen

Med anledning av *Budkavlens* 100-årsjubileum fick jag i uppdrag att intervjua två av tidskriftens tidigare medarbetare – professor emeritus Nils Storå och intendent John Hackman – om deras erfarenheter av utgivningen av tidskriften under 1970–1990-talen. Nils Storå (f. 1933) var professor i nordisk etnologi under åren 1972–1997 och John Hackman (f. 1942) var amanuens vid Sjöhistoriska museet 1972–1975 och därefter intendent vid Etnologiska institutionen fram till sin pensionering 2005.<sup>1</sup>

Texten nedan ger en bild av hur det var att driva en humanistisk vetenskaplig tidskrift under 1900-talets sista decennier. Samtalet som återges är fiktivt i den meningen att jag valt att placera mina frågor och informanternas svar som om vi skulle ha suttit i samma rum under samma tid och fört samtalet tillsammans. På grund av den rådande pandemisituationen under hösten 2020 var det emellertid inte möjligt att göra intervjuerna annat än per telefon. Inför intervjuerna formulerade jag ett antal frågor som jag ställde till båda informanterna. I texten nedan har jag delvis förenat och omformu-

Nyckelord: redaktionellt arbete, redaktörskap, vetenskaplig tidskrift, *Budkavlen*

lerat mina frågor samt försett dem med en del förklarande information så att de på ett mera strukturerat sätt för texten framåt. Jag har redigerat de utskrivna intervjuerna med relativt hård hand för att undvika upprepningar och för att göra texten mera läsvänlig. Samtidigt ville jag inte helt tappa informanternas ton, särskilda ordval och sätt att formulera sig och därför kan texten betraktas som en mellanform mellan talspråk och skriftspråk.

Det har redan förflutit ganska många år sedan Nils Storå och John Hackman arbetade med *Budkavlen*. Båda beklagade flera gånger under intervjun att de inte längre hade så noggranna minnen av arbetet med tidskriften. Det är inte förvånande, särskilt som det redaktionella arbetet består av en hel del rutinartade uppgifter – uppgifter som inte nödvändigtvis lämnar starka eller långsiktiga spår i minnet. För att ”fylla i minnesluckorna”, uppmanade John Hackman mig flera gånger under telefonsamtalet att gå tillbaka till tidskriften för att få uppgifter om redaktörer, redaktionssekreterare, tryckerier mm. Det gjorde jag och den information jag fick från tidskriftens titelblad och innehållsförteckningar har jag beaktat i texten nedan. Nils Storå skickade tre dokument till mig – två odatade skrivelser och ett PM från 1991 som berör *Budkavlen* – och uppmanade mig att från texterna sätta ord i hans mun ifall jag fann något i dem som tillförde relevant information för vårt samtal. Det har jag gjort på några håll i texten och anger detta med en hänvisning till det aktuella dokumentet i en slutnot. I slutnoter har jag även satt in en del tilläggsinformation om exempelvis personer och platser som nämns i samtalet. Ord inom klamrar i informanternas svar är mina korta, förklarande tillägg.

När jag år 1993 började studera etnologi vid Åbo Akademi var Nils Storå professor och John Hackman ansvarade för Etnologiska arkivets insamlingsverksamhet, ledde ämnets fältarbeten och höll vissa kurser. Detta gjorde att man som student snabbt blev bekant med dem båda. Etnologiska institutionen var på 1990-talet (och är än i dag) ett litet ämne där ”alla kände alla” och där umgänget präglades av en hög grad av informalitet och personlighet. Både personal och studenter tilltalade professorn med smeknamnet Nisse medan John

Hackman alltid gick under namnet Joni. För att förmedla denna informellitet och otvungna stämning har jag i framställningen nedan valt att använda smeknamnen.

Att jag sedan 1990-talet på olika sätt varit knuten till etnologiämnet och sedan 2009 varit medlem i *Budkavlens* redaktionsråd, innebär att jag som intervjuare inte stod i en utanförstående position i relation till informanterna eller till ämnet för intervjuerna. Detta satte säkert sitt spår i det samtal vi förde om tidskriften.

**Sonja: Vilken var din första kontakt med *Budkavlen*?**

**Nisse:** I bottenvåningen på Humanisticum<sup>2</sup> fanns gamla årgångar av *Budkavlen*. Det var min allra första kontakt då jag som student kom till Humanisticum. Då hade jag ju ännu inget att göra med *Budkavlen*, men det blev ett begrepp. Och det där var väl någon gång 1952 eller 1953. Men själv kom jag först långt senare in i bilden som direkt kopplad till *Budkavlen*.

**Sonja: Ja, du blev ju redaktör efter [intendent] Sven Andersson, som hade haft uppgiften under många, många år. Jag har förstått att han i det närmaste skötte *Budkavlen* ensam.**

**Nisse:** Under Sven Anderssons tid var det en väldigt liten butik. Och det kan sägas att det satsades varken så mycket tid eller pengar på *Budkavlen* – i synnerhet under den tid då Sven Andersson, beundransvärt nog, ensam skötte både utgivning och redaktion. Han hade tidigare till sin hjälp förlaget Bro<sup>3</sup>, men efter att det lades ned hade han både redaktion och utgivning om hand. Så det är klart att i slutet av sin tid var han både utgivare och redaktör och det fanns inte många andra som hjälpte överhuvudtaget så han gjorde ett enmansarbete. Och så var det i stort sett sedan när jag trädde till som representant för ämnet och då fick man automatiskt också *Budkavlen* om hand. Man måste komma ihåg att under de första åren var det bara en man där och en kanslist kanske, ja, kanslisten kom senare, och så fanns det en intendent, men...

**Sonja: Ulf Vasström?**

**Nisse:** Jo, det var 1972 tror jag. Jag var själv t.f. intendent 1967–1969 och intendent 1969–1972 och då var jag med på ett hörn i *Budkavlens* verksamhet. Och sedan kom Uffe Vasström då 1972–1973 som t.f. och från 1973 som ordinarie intendent och han fungerade några år som redaktionssekreterare för *Budkavlen*.<sup>4</sup>

**Sonja:** Och sedan kom John Hackman...

**Nisse:** Sedan kom John Hackman.

**Sonja:** *Hur kom det sig att du Joni började arbeta med Budkavlen och ungefär när skedde det?*

**Joni:** Det kan jag inte säga exakt, men kanske det var någon gång mot slutet av 1960-talet. Första arbetet för *Budkavlen* – eller Kalven som vi skämtsamt kallade tidskriften – var då professor Helmer Tegengren bad mig rita rent hans skisser till en artikel om jalorna<sup>5</sup> som seglade från Estland till Finland. Jag minns inte om just dessa renritade skisser publicerades i Kalven, men detta tangerade arbetet med tidskriften. Senare gav vi ju ut Tegengrens manuskript och då kom nog en artikel som handlade om seglationen från Estland med.

**Sonja:** *Vilken uppgift hade du när du började arbeta med Budkavlen?*

**Joni:** Huvudsakligen fungerade jag som redaktionssekreterare men senare också ibland som redaktör. Jag ärvde jobbet som redaktionssekreterare av Uffe Vasström. Nisse Storå var redaktör.

**Sonja:** *Nu när du talar om Kalven kommer jag plötsligt ihåg att du och kanske också andra brukade tala om Kalven på 1990- och 2000-talet, men nu under de senaste åren tycker jag att benämningen fallit bort. Hur kom det sig att Budkavlen började kallas Kalven?*

**Joni:** Det var ett internt skämt. Det var väl nog säkert mest för att orden liknar varandra: budkavlen – kalven. Kanske var det Uffe eller Nisse som hittade på att kalla *Budkavlen* för Kalven.

**Nisse:** Nej, det fanns nog redan före min tid. Den första som jag hörde tala om Kalven var Ville Wikman [professor K.Rob.V. Wikman]. Han talade om Kalven så där humoristiskt. För att det var så... många hade svårt med stavningen: kaveln eller kalven eller kavlen och då... Det var ett smeknamn. Det går tillbaka åtminstone till Ville Wikman, men han var ju ganska humoristisk själv så man förstår att han använde det i humoristiska sammanhang.

**Sonja: Hurdant innehåll skulle ingå i *Budkavlen* och hur fick man skribenter?**

**Nisse:** Innehållet i *Budkavlen* varierade periodvis allt sedan tidsskriften grundades, men artiklarna höll sig nog främst inom ramen för den traditionella inriktningen på en brett uppfattad folklivsforskning<sup>6</sup>. *Budkavlens* huvudsyfte var ju att befrämja och utåt sprida information om folklivsforskningen vid Åbo Akademi och därför hade många skribenter en anknytning till Åbo Akademi, men det här utgjorde inget hinder för att även enstaka forskare utanför universitetet inbjöds till att medverka<sup>7</sup>. Men, vi klarade oss nog ganska långt med eget folk. Etnologi och folkloristik var det ju i första hand, men sedan var det också sjöhistoria. I *Budkavlen* har också en del språkvetenskapliga bidrag ingått. Sven Andersson var ju egentligen också filolog och hade språkliga intressen. Och genom att ämnet hette Nordisk kulturhistoria och folklivsforskning ganska länge, så var också kulturhistoria med och historikerna kom också med olika bidrag till *Budkavlen* – inte många, men dock – och de fick gärna synas i *Budkavlen*.

**Sonja: Hade ni Call for Papers eller var det mera så att man tog kontakt personligen med potentiella artikelskribenter? Hade personalen och studenter möjlighet att publicera sig eller kom det mycket skribenter utifrån?**

**Joni:** Jag minns inte att vi skulle ha haft något Call for Papers. Och det kom nog både och. Nog kom det ganska mycket utifrån, men också när någon student hade skrivit en seminarieuppsats eller kanske en avhandling som var intressant kunde den ges ut i artikelform.

**Nisse:** Jo i början var det ju svårt då det var så få studenter men sedan ökade det märkbart och då blev det nog betydligt lättare. Och så fanns det ju studenter inte bara på en institution, utan på etnologi och folkloristik och sjöhistoria. Visserligen hade sjöhistorian ingen personal heller men... – det var skralt lite överallt – men det var ett intresse i varje fall som bevakades. Så det kom nog en hel del sjöhistoria också in i *Budkavlen* på det sättet. Man behövde inte gå ut och efterlysa manuskript utan man såg att de kom... Men där gällde det längre hunna studeranden. Det var nog en slags jakt efter pro gradu-folk som skrev om olika saker. Det kom uppsatser som presenterades och då enades man genast från början om att ”den här måste vi ta in i *Budkavlen*”. Att man ville ha bidrag av längre hunna studenter blev nog faktiskt lite av en linje för *Budkavlen*. Men det var från fall till fall. När du efterlyser en redaktionsplan, så hade vi nog sällan en sådan. Typen av artiklar varierade från nummer till nummer.

**Joni:** Det var också udda strörförfattare som ibland medverkade. Vi hade ju ett kontaktnät från Lovisa i öster till Karleby i norr längs kusten av folk som antingen var tidigare elever eller kolleger eller annars bekanta som tillfrågades. I Åbo hade vi Jakob Seela, som alltid hade någonting att komma med om man behövde. Han var glasforskare och skrev fina artiklar om glasbrukens historia. Sedan hade vi Wolfgang Rudolf – han var från Öst-Tyskland – det var på den tiden då det ännu var Öst-Tyskland och han bidrog med ett par artiklar om segelsjöfarten på Östersjön och sjöfartskultur. Det var ganska jobbigt med dem för manuskripten kom på tyska. Artiklarna var mycket bra men måste översättas till svenska och det var jag som översatte dem. Det var mycket arbete med dem, men intressanta.

**Nisse:** Vissa försök gjordes med temanummer med omväxlande etnologiskt och folkloristiskt innehåll.<sup>8</sup> Och så kom det också skribenter genom symposier som hölls. Det ordnades ibland seminarier tvärs över Bottniska viken med Umeå och Uppsala och vi hade kontakter också med danska etnologer och på det viset dök det nog

upp artiklar i *Budkavlen* som var från Sverige och Danmark av kolleger som fanns där.

**Sonja:** *Från år 2003 genomgår alla artiklar i Budkavlen en refereerprocedur där två referenter prövar artiklarnas vetenskaplighet och publiceringsvärde. Hur var det tidigare när ett manuskript kom in? Läste redaktören det inskickade manuskriptet och gav förslag till förändringar, tillägg, förbättringar? Hade redaktionssekreteraren en roll i detta?*

**Joni:** Man hade inte refereerpersoner, och redaktören kunde ge förslag på mindre förändringar, men författarna hade huvudansvaret för innehållet i sina artiklar, så i allmänhet bad man inte om större förändringar i innehållet.

**Nisse:** Principen var att uppsatserna och artiklarna skulle hålla en ”god populärvetenskaplig standard” som ett minimikrav. Detta gjorde det också möjligt att publicera utdrag eller sammandrag av avhandlingar pro gradu.<sup>9</sup> Och så var det ju det att man kände till många av skribenterna redan från seminariet när de höll på med sina uppsatser och kunde där redan lite dirigera innehållet och den kritik som kom fram, kom på seminariet då redan. Och eftersom det var fråga om blivande pro gradu-avhandlingar och längre hunna studenters uppsatser... Alltså, det var då de här man kände till ganska bra med andra ord, allt som kom. Det var inget som kom från noll till *Budkavlens* redaktion, utan man visste att de hade varit presenterade där och där tidigare. Det var nog det vanliga. Det här gör ju också att det inte fanns en praxis som kan gälla i alla sammanhang. Det var en så liten butik att det gick att ändra när som helst på inriktningarna.

**Sonja:** *Om vi tänker på själva utgivandet, då man skulle göra ett nytt nummer, hurdan var arbetsfördelningen mellan redaktör och redaktionssekreterare på 1970–1980-talet?*

**Joni:** Redaktören stod för innehållsidéerna. Redaktionssekreteraren var sedan den som fick ringa till föreslagna författare och hålla den fortsatta kontakten med dem. Det varierade dock lite, ibland

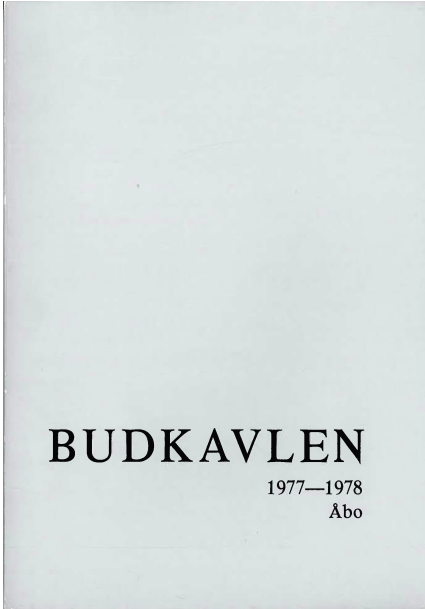
kontaktade redaktören tilltänkta författare. Det berodde lite på tema, men nu var det ju mycket redaktören som dikterade vad som skulle komma med i numret.

**Nisse:** Genom att man satt i samma rum... Det var inga utstakade möten, utan det var mera informellt hela arbetet. Det fanns alltså ingen formell arbetsfördelning. Man kan inte riktigt dra några gränser. Alla hade ett kollektivt ansvar för *Budkavlen*, beroende på vem som fanns till hands. Det bytte ju folk. Folk var en kort tid på sina poster och därför ändrade det då och då. Mera kan jag inte riktigt säga där så där allmänt. Det är nog väldigt flytande kan man säga. Det fanns inte pengar för någon speciellt utsedd redaktör heller utan den som var i ledningen för institutet var också redaktör för tidskriften. Under 1980-talet och kanske också senare försökte vi ha det så att etnologin skötte ett år och folkloristiken ett annat år och därför kom jag att ha mindre att göra med folkloristikens nummer fastän jag var redaktör, men det var institutionerna som skötte om det där. Jag var ju redaktör för *Budkavlen* från 1971 till 1997, men hade nog allt mindre att göra med tidskriften ju mer tiden gick. År 1971 var det mycket, men 1997 var jag nog mera formell utgivare än redaktör.

**Sonja:** *Nu har vi ju stått inför en stor förändring eftersom årets nummer av Budkavlen första gången enbart givits ut enbart digitalt. Men hur var det att sköta det praktiska arbetet kring utgivningen förr?*

**Joni:** Trycktekniken har ju ändrat under åren, på 1980-talet fick vi datorer och då ändrade också trycktekniken, men före det berodde mycket på var tryckningen gjordes. I slutet på 1960-talet är det möjligt att *Budkavlen* trycktes på Slottsgatan i Åbo Tidnings- och Tryckeri Ab och dit gick man med korrektur och hämtade dem därifrån. Men därefter sköttes tryckningen under ganska många år av Ekenäs tryckeri och det var ju långt borta. Faktor Ferm<sup>10</sup>, som Nisse kände bra, skötte arbetet med *Budkavlen* på Ekenäs tryckeri. Senare blev det Åbo Akademis tryckeri som fick uppdraget.<sup>11</sup>





*Budkavlen* 1977-78. Redaktör Nils Storå.

**Joni:** Korrekturen kom normalt med posten från tryckeriet [Ekenäs tryckeri] och de skickades sedan vidare till författarna per post. Först var det ju spaltkorrektur, sådana där långa ramsor med text och det kom kanske två spaltkorrektur först och efter det bröts tidskriften om och så fick man ett ombrutet korrektur som i stort sett såg ut som tidskriften skulle se ut och där väl också bilderna var insatta. Om det var något kritiskt med det sista ombrutna korrekturet som snabbt måste åtgärdas fick man faktiskt åka till Ekenäs och göra de sista rättelserna där. Det har jag nog många gånger varit och gjort. Det blev lättare sedan när tryckningen sköttes i Åbo.

**Sonja:** Jag antar att alla korrektur skickades till författarna för läsning.

**Joni:** Jo, författarna läste alla korrektur själva.

**Nisse:** Författarna skötte mycket själva, det är sant.

**Joni:** Jag har ett minne av att redaktionssekreteraren brukade läsa spaltkorrekturen och att det slutgiltiga ombrutna korrekturet lästes av huvudredaktören och att Nisse ibland anlätade sin fru Siv för korrekturläsningen. Hon var duktig på sådant.

**Sonja:** *Det är ju alltid ganska mycket jobb när man ska ge ut en tidskrift. Och när man tänker på tiden före datorer och e-post då manuskript och korrektur måste skickas per post kan jag nog tänka mig att det var en hel del arbete. Måste man ibland påminna skribenterna strängt om att skicka in texterna snabbt?*

**Joni:** Det varierade från skribent till skribent. Jag vill minnas att arbetet med numren för det mesta löpte smidigt, men ibland fick man ta kontakt med skribenterna om texten inte kom in inom avtalad tid. Svårast var att få in den första versionen inom utsatt tidtabell, men därefter brukade arbetet löpa galant. Och när datorerna kom så skedde det lite på annat sätt.

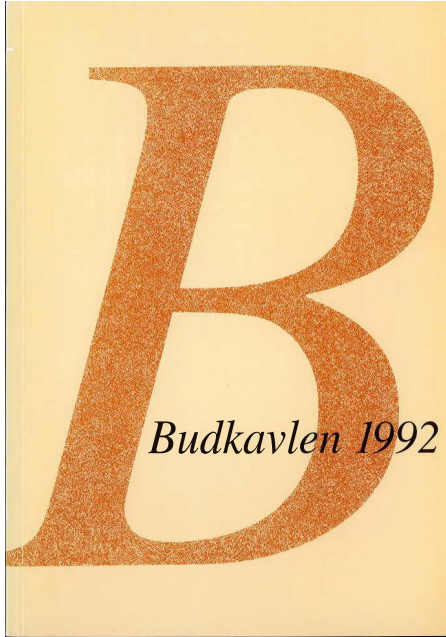
**Sonja:** *Brukade numren komma ut lite före jul, liksom de gjort under de senaste åren?*

**Joni:** Man strävade väl till att få ut tidskriften under samma år. I början minns jag att årsföljden hängde efter ganska mycket och för att komma i kapp gjordes några gånger dubbelnummer, som då blev lite tjockare volymer.

**Nisse:** Ja, och också senare var det ibland svårt att få ut årgångarna inom berörda år då tryckningen ibland blev en alltför långt utdragen process. Andra arbeten gick ofta före *Budkavlens* tryckning på Åbo Akademis kopieringscentral.<sup>12</sup> Ja, och utgivningen förenades också med finansiella svårigheter.

**Joni:** SLS [Svenska litteratursällskapet i Finland rf.] bidrog med finansieringen av tidskriften och varje år var det ett viktigt arbete att ansöka om finansiering.

**Sonja:** *I Budkavlén publicerades också anmälningar och recensioner. Hade man någon person som ansvarade för anmälnings- eller recensjonsavdelningen?*



*Budkavlen* 1992. Redaktör Nils Storå. Layout Henry Forssell.

**Joni:** Inte då tidigare på 70–80–90-talen. Det kom väl sen senare, kanske under de sista åren jag var med. Nu låg det mycket på mig som redaktionssekreterare.

**Nisse:** Ja, och till exempel längre hunna studenter kunde anlitas som recensenter.<sup>13</sup>

**Sonja:** Fanns det någon princip om vilken typ av böcker som skulle anmälas?

**Joni:** Det där kan jag inte riktigt svara på. *Budkavlen* var ju en skrift som gav en väldig mängd bytesskrifter till Åbo Akademis bibliotek och det var nog av dem som man valde böcker att anmäla.

**Sonja:** Nu vet jag att man gärna ska recensera avhandlingar och böcker som kommit ut i Finland – finlandssvenskt men också finskt. Nog avhandlingar i Sverige också, men ändå mest finländska

publikationer, så att läsare i de andra nordiska länderna kan ta del av vad som givits ut här.

**Joni:** Jo, det var nog säkert en riktlinje tidigare också. I *Budkavlen* recenserades och anmäldes också vetenskapliga publikationer som skrivits på finskt håll, så att man i Norden kunde läsa om dem. Det minns jag att på ett möte i Helsingfors – året kan jag inte säga – där var professorerna Kustaa Vilkuna och Matti Kuusi vid Helsingfors universitet och de applåderade nog *Budkavlen* just för det här att *Budkavlen* var ett fönster ut mot Norden.

**Sonja:** *Vilken betydelse tycker du att Budkavlen har haft?*

**Nisse:** Den har funnits både inåt och utåt och jag skulle säga att också den där nordiska [aspekten var viktig]. Vi hade ju kontakter förutom med Umeå och Uppsala också Lund och kunde utbyta skrifter. *Budkavlen* fungerade alltså som en bytesskrift, som tillförde både etnologiska och folkloristiska institutionen betydelsefulla tillskott av nordiska tidskriftsserier och årsböcker. Efter att *Budkavlen* fick engelskspråkiga sammandrag, uppstod ett antal bytesförbindelser också utanför Norden<sup>14</sup>. Det var nog värdefullt. *Budkavlen* var ett kontaktorgan för våra små institutioner vid Åbo Akademi som vidgade samarbetet och därför blev det också när man samlade in artiklar till *Budkavlen* – man hade det ständigt i huvudet – att när man såg på seminariet att det här kan gå dit. Det var inga avstånd fysiskt mellan *Budkavlen* och undervisningen – de gick in i varandra. Och där blev också en del artiklar i *Budkavlen* använda som kurslitteratur vid övriga universitets etnologiska institutioner i Norden. Jag skulle säga att det var framför allt ett kontaktorgan mellan en liten institution – eller små institutioner vid Åbo Akademi – och andra betydligt större institutioner vid andra universitet i Sverige och Norge nog också.

**Joni:** Ja, och med *Budkavlen* höll man ju också kontakt med museer i Svenskfinland och den svenska bygden i Finland.

**Sonja:** Som tidigare student tycker jag nog att det varit fint att få ut sin avhandling i artikelform och att senare som doktorand och forskare få ut artiklar i *Budkavlen*. Det har jag nog uppskattat mycket.

**Nisse:** Jo, nu var det ju så att det ofta var det första synliga beviset på att man var etnolog eller folklorist när man publicerade sig i *Budkavlen*. Det första man åstadkom i tryck var just en artikel i *Budkavlen*.

**Sonja:** Just det. Och det var fint!

## Avslutande reflexion

Vetenskapliga tidskrifter har en viktig uppgift i att kommunicera forskningresultat inom men också utanför vetenskapssamhället. *Budkavlen*, liksom vetenskapliga tidskrifter överlag, kan betraktas som *arenor* för vetenskapligt samarbete – som territorium där vetenskaplig kunskapsproduktion materialiseras och förmedlas (jfr Ehn & Löfgren 2004:93–95). Som bytesskrift utgjorde den tryckta *Budkavlen* en materialisering av de nätverk som knutits och upprätthölls med andra vetenskapliga institutioner i Finland och i Norden.

Att arbeta med vetenskapliga tidskrifter hör till det akademiska vardagslivet för många som är verksamma vid eller affilierade till ett universitet. Nils Storå och John Hackman var båda involverade i *Budkavlens* verksamhet i ungefär trettio år då de skötte utgivningsarbetet vid sidan av sina övriga arbetsuppgifter. Dessa trettio år karaktäriserades både av kontinuitet och förändring när det gäller det redaktionella arbetet. Förändringarna berodde bland annat på den tekniska utvecklingen och på att ett större antal personer småningom involverades i utgivningsarbetet<sup>15</sup>.

Samtalet ovan berättar om den i hög grad informella arbetsprocess som präglade utgivningen av *Budkavlen* under många år. Då endast enstaka personer var involverade i utgivningen var det möjligt att sköta det redaktionella arbetet utan formella möten och utan en

starkt formaliserad arbetsgång och arbetsfördelning. Att *Budkavlen* skämtsamt kallades Kalven kan ses som ett konkret uttryck för denna informalitet och ”litenhet”. Kanske kan smeknamnet också betraktas som en intimisering av *Budkavlen* – som ett sätt att göra en tidskrift med krav på vetenskaplighet och professionalitet till något mera alldagligt, nära och bekant.

Även om tidskriften numera har ett redaktionsråd och regelbundna redaktionsmöten, har den informella karaktären som präglade utgivningen under Nils Storås och John Hackmans tid inte gått förlorad. Medlemmarna i redaktionsrådet utgörs av personal och forskare vid ämnena etnologi, folkloristik och kulturanalys som känner varandra väl. Det redaktionella arbetet kan därför fortfarande skötas smidigt och i ett nära samarbete.

## Källor och litteratur

### *Intervjuer*

Telefonintervju med John Hackman 6.11.2020 (kompletterad per telefon 16.11.2020, efter att John Hackman fått läsa utskriften av intervjun)  
Telefonintervju med Nils Storå 23.11.2020 och 26.11.2020

### *Dokument i Nils Storås ägo*

Skrivelse [1] som berör *Budkavlen*, odaterad, skriven av Nils Storå  
Skrivelse [2] som berör *Budkavlen*, odaterad, skriven av Nils Storå  
PM rörande *Budkavlen*, 17.2.1991, skriven av Nils Storå

### *Litteratur*

Ehn, Billy & Löfgren, Orvar 2004. *Hur blir man klok på universitet*. Lund: Studentlitteratur.  
Spring, Olle 2013. *När ordet vägde tungt: berättelser från blytiden i den grafiska industrin*. Ekenäs: Olle Spring.  
Storå, Nils 1975. Folklivsforskning vid Åbo Akademi. *Budkavlen* 1974, s. 54–59.

Wikström-Holländer, Erica 1984. *Förlaget Bro och folksmaken*.  
Meddelanden nr 8. Litteraturvetenskapliga institutionen, Åbo: Åbo  
Akademi.

### Internet

Altinget. <https://www.altinget.dk/navnenyt/mindeord-tidl-fuldmaegtig-i-nordisk-ministerraad-ulf-vasstrom-69>, hämtad 16.2.2021  
Sjöhistoriska institutet. <https://www.abo.fi/sjohistoriska-institutet/sjohistoriska-institutets-historia/>, hämtad 5.11.2020  
Stiftelsen för Åbo Akademi. <https://stiftelsenabo.fi/utbildningsfastigheter/>, hämtad 14.1.2021  
*Uppslagsverket Finland*. <https://uppslagsverket.fi/sv/sok/view-103684-StoraaNils>, hämtad 26.10.2020

### Noter

- 1 <https://www.abo.fi/sjohistoriska-institutet/sjohistoriska-institutets-historia/>, hämtad 5.11.2020; <https://uppslagsverket.fi/sv/sok/view-103684-StoraaNils>, hämtad 26.10.2020
- 2 Humanisticum på Biskopsgatan 13 i Åbo byggdes åren 1894–1896 för kommerserådet Ernst Dahlström enligt ritningar av Gustaf Nyström. Fastigheten testamentarades till Stiftelsen för Åbo Akademi 1924 och överläts till akademins användning 1930. Till en början inrymde Humanisticum Humanistiska fakulteten vid Åbo Akademi. Etnologiska institutionen, Historiska institutionen och Filosofiska institutionen inklusive institutionsbiblioteken fanns i huset fram till 2004. Idag inrymmer huset Donnerska institutet, Steinerbiblioteket och Åbo Akademis rektor (<https://stiftelsenabo.fi/utbildningsfastigheter/>, hämtad 14.1.2021).
- 3 Förlaget Bro grundades i Åbo år 1939 av Otto Andersson, som var professor i Musikvetenskap och folkdiktsforskning vid Åbo Akademi. Förlaget utgav främst skönlitteratur, men också vetenskaplig/populärvetenskaplig litteratur. Förlagets verksamhet upphörde år 1956. Förlaget var nära anknutet till Åbo Akademi genom att många lärare vid Åbo Akademi gav ut sina verk vid förlaget och genom att Åbo Akademins publikationer distribuerades via förlaget (Wikström-Holländer 1984:1, 8).
- 4 Fil.lic. Ulf Vasström var t.f. intendent för Kulturhistoriska institutionen 1972–1973 och intendent från 1973 (Storå 1975:56). Vasström hade tagit sin licentiatexamen 1973. År 1975 flyttade han till Danmark där han arbetade på Nordiska ministerrådet. Han avled år 2012 (<https://www.altinget.dk/navnenyt/>

mindeord-tidl-fuldmaegtig-i-nordisk-ministerraad-ulf-vasstrom-69, hämtad 16.2.2021)

5 Jalorna är estniska allmogeskutor.

6 Nils Storå, PM 17.2.1991.

7 Nils Storå, PM 17.2.1991.

8 Nils Storå, PM 17.2.1991.

9 Nils Storå, PM 17.2.1991.

10 Faktor Runar Ferm började arbeta på Ekenäs tryckeri som springpojke år 1929 och pensionerades som överfaktor och teknisk ledare i december 1979 (Spring 2013:124–125).

11 Volym 1968 till volym 1975–1976 samt volymerna 1982 och 1983 (sammanlagt 8 volymer) trycktes i Ekenäs Tryckeri Aktiebolag. Volymerna 1977 till 1981 trycktes i Painotalo Gillot i Åbo. Från och med volym 1984 anlätades tryckeriet vid Åbo Akademi. Tryckeriet hette till en början Åbo Akademis kopieringscentral, men bytte i början av 1990-talet namn till Åbo Akademis tryckeri. För volymerna 1922–1927 hade F.W. Unggrens Boktryckeri i Vasa anlåtats. Volymerna 1928–1933 trycktes i Åbo Tryckeri och Tidningsaktiebolag och under perioden 1934–1965 anlätades Åbo Tidning- och Tryckeri AB. Volym 1966–1967 trycktes vid AB Sydvästkusten.

12 Nils Storå, PM 17.2.1991.

13 Nils Storå, PM 17.2.1991.

14 Nils Storå, skrivelse som berör *Budkavlen* [1 & 2], odat.

15 Bland annat har *Budkavlen* sedan 1993 haft ett redaktionsråd med ca. 6–8 medlemmar.